

Harmadik lehetőség

Amikor megtudják rólam, hogy kórházlelkészként dolgozom, általában ezt kapom első reakcióként: „az nagyon nehéz lehet”. Legtöbbször nem is körvonalazódik jobban, hogy mit is ért az illető „nagyon nehéz”-en, és a beszélgetés további folytatása sem teszi lehetővé, hogy erről többet mondjak. Valójában nem a szenvedés és a halál gyakori közelsége okozza az igazi nehézségeket számomra, hanem az emberi szív keménysége. Ha olyanokkal találkozom, akik mindig mást hibáztatnak, akik sértettségbe burkolóznak, akiknek semmi indíttatásuk nincs arra, hogy változtassanak az életükön, és mindenféle változásra irányuló ötletet, indítványt, javaslatot azonnal készek megtorpedózni, és megmagyarázni, hogy az miért *nem jó*, akkor bizony egy idő után fáradtságot és szomorúságot érzek. Egy általam nagyon tisztelt embertől kaptam életem egyik legnagyobb tanítását. Mintha a zsebemben hordanám, úgy hordom a szívemben: néha előveszem, ránézek, s nézésemtől újra meg újra kifényesedik előttem.

Az élet nem kívánságműsor. Így kezdődik a tanítás. (Rögtön hozzáteszem: néha mégis az, néha valami különös kegyelmi konstellációnak köszönhetően nagyon is közel jönnek az álmaink...) Ha valami olyat hoz elénk a sorsunk, amivel nagyon nehéz szembenézni, amit nagyon nehéz elszvenvedni, akkor három dolgot tehetünk. Mert mindig van választás.

Az első a legegyszerűbb, ezt teszik legtöbben. Fölháborodunk, sírunk, jajgatunk, panaszkodunk, sajnáljuk és sajnáltatjuk magunkat. Vádoljuk Istent, aki mindezt megengedte, és dühösek vagyunk mindenkire, akinek jobban mennek a dolgai. A szív keménységének állapota ez, újabb szenvedéseket okozva saját magunknak és a közelünkben élőknek.

A második út jóval nehezebb. Általában fölfigyelünk azokra, akik ezt választják, mert kivívják tiszteletünket. Ők a harcosok. Nem adják föl. Fogukat összeszorítva küzdenek, hogy mindent megtegyenek a körülmények jobbra fordulásáért. Impozáns választás, regényeket és hőstörténeteket formálunk belőlük.

A harmadik lehetőség szintén a változásé, de ez a változás már sokkal kevésbé látványos, mert *belül* történik. Mint ahogyan minden igazán lényeges dolog belül dől el. Ha az ember kinyílik a változtatásnak, de ezt saját magán kezdi el. Nem a körülmények harcos megváltoztatásán dolgozik, hanem a saját maga hozzáállásán. Ezen az úton láthatatlanul mellészegül Valaki, aki – akár régen a Jabbók révénél – hol mellette, hol látszólag ellene küzd, de mindig jelen van, hisz Ő maga a meghívott Jelenlét. Csodának is szoktuk mondani, mert a belső átrendeződések a legnagyobb csodák. Ahogyan a lázadás békességgé és derűvé alakul át és belesimul a világba, amelyben ott lebeg az Ő szeretetének derűje.

Csodálatos ajándék számomra, hogy lelkészként ezt a folyamatot segíthetem, magam is ezen az úton járva kísérhetek másokat.

Balogh Éva vagyok. Kórházlelkész, hitoktató, lelkigondozó. Jelenleg a Semmelweis Egyetemen mentálhigiénét tanulok. Budapesten három kórházban tartok rendszeresen bibliaórákat és istentiszteleteket: a Péterfy Sándor Kórházban, az Irgalmas Kórházban és a Korányi Intézetben. Személyes hívás alapján más intézményekben is látogatok. A kórházi látogatásokon kívül előzetes egyeztetés után lehetőséget biztosítok Üllői úti székházunk irodájában személyes találkozásra, e-mailbeli megkeresésre vagy telefonbeszélgetésre is.

Elérhetőségeim: 20/824-4723

bodzabokor@gmail.com